

[Handelsministeren.]

og jeg vil meget gerne være med i et positivt samarbejde om et institut af den karakter, som hr. Knud Thomsen nævnte.

Hr. Jens Peter Jensen fandt ingen erhvervsvenlighed i dette lovforslag. Nu kan jeg slet ikke lide ordet „erhvervsvenlighed“, så det er jeg såmænd ikke uenig med ham i. Men jeg synes, der ligger en erhvervspositiv og erhvervsaktiv holdning i forslaget. Jeg er ligesom hr. Ømann ikke af den opfattelse, at dette lovforslag løser alle erhvervslivets problemer, det være langt fra. Men at vi af den grund, at der er andre uløste problemer for erhvervslivet, skulle lade et af begrænset omfang værende fornuftigt lovforslag ligge, har jeg lidt svært ved at se.

Hr. Jens Peter Jensen siger, at påstanden om, at dette lovforslag er kommet til verden ved fornuftige drøftelser med Finansieringsinstituttet, ikke er den fulde sandhed, for instituttet vil såmænd helst være fri for pengene. Jeg indrømmer blankt, at hvis hr. Jens Peter Jensen er bekendt med noget sådant, ser jeg på lovforslaget med andre øjne, end jeg har gjort hidtil. Men det tror jeg ikke. Jeg tror, at Finansieringsinstituttet, som er skabt af byerhvervene og har en ledelse, der udelukkende består af byerhvervenes og pengeinstitutternes folk, i dag gerne vil være med til at formulere og administrere denne ordning. Jeg tror, at de erhverv, som er knyttet bag Finansieringsinstituttet, har en absolut positiv interesse i dette lovforslag, og skulle vi undervejs i udvalgsarbejdet høre noget helt andet fra disse erhverv og fra Finansieringsinstituttet selv, indrømmer jeg blankt, at så foreligger der en helt anden situation end den, hvorunder jeg fremsatte lovforslaget, men jeg tror det som sagt ikke. Jeg kan sige, at de forhandlinger, der har været både med Finansieringsinstituttets ledelse og med repræsentanter for Finansieringsinstituttets valgte kreds, har været ført i en overordentlig samarbejdsvillig og konstruktiv ånd, og jeg har derfor lidt svært ved at tro, at den bemærkning, at de helst vil fære fri for pengene, ikke var lidt for flot fremsat, hvis jeg må have lov at sige det.

Så var hr. Jens Peter Jensen inde på spørgsmålet om statsfinansernes stilling i denne forbindelse og udtrykte håbet om, at jeg havde talt med min kollega økonomimi-

nisteren. Jeg kan bekræfte, at jeg ikke bare har talt med ham, men at dette lovforslag som alle andre, før de når frem her, har været drøftet både i regeringen og i min gruppe, og begge steder er det enstemmigt blevet bakket op. Jeg må have lov at sige, at når vi ellers til daglig drøfter, om vi i dette samfund bruger lidt for mange penge på andre ting end erhvervsliv og lidt for lidt på erhvervslivet, så undrer det mig, at vi, når vi kommer med et relativt beskedent beløb, som skal arbejde først i erhvervslivet og derved give flere penge til vore øvrige aktiviteter, møder den holdning, at disse penge da vist slet ikke burde anvendes. Det gælder både hr. Knud Thomsens og hr. Jens Peter Jensens indlæg. Jeg kan med mit kendskab til deres interesse for erhvervsliv i øvrigt ikke undlade at undre mig derover.

Jeg har ment, at dette lovforslag bl. a. var udtryk for et forsøg på at skabe et større forslag i samfundets penge ved at knytte det til muligheden for at mangfoldiggøre pengene ved den sideløbende obligationsudstedelse. At få en større samfundsmæssig effekt for et mindre beløb plejer at være anerkendelsesværdigt.

Jeg mener heller ikke, at vi med dette forslag skaber nogen ny administration. Også det plejer at være prisværdigt. Jeg har indtryk af, at det bekræfter et konstruktivt samarbejde mellem erhverv og samfund, at det er et forsøg på at fremme investeringerne særlig i eksport- og konkurrenceudsatte erhverv, fremme nye opgaver, og jeg har et meget stærkt indtryk af byerhvervenes positive interesse i lovforslaget.

Jeg må sige ganske ærligt, at det på det erhvervsmæssige område ikke er alt for tit, jeg har en fornemmelse af, at de to herrer og jeg er overordentlig uenige, og det gør mig derfor lidt bedrøvet — når vi nu endelig skal bruge så stærke udtryk — at vi netop er uenige på et område, hvor vi for små samfundsmidler i et intimt samarbejde med erhvervene synes at kunne skabe øget erhvervsaktivitet.

Derfor kan jeg kun glæde mig over, at fru Dagmar Andreasen gav dette lovforslag sin foreløbige tilslutning. Jeg er enig med hende i, som jeg også sagde tidligere, at det ikke løser erhvervslivets mange øvrige investeringsmæssige problemer, og at der er behov for at se væsentlig videre i de kommende år